

Budapest 62., Pf. 634. 1396

Már hetek óta lassan csavargatom a rádió gombját, nyomogatom a televízió távszabályozóját. Egészen pontosan azóta, amióta a Chartától és háttérintézményeitől megtudtam, hogy a kormány bekebelezte, illetve „maga alá gyúrte” a Magyar Rádiót és Televíziót. Izgatottságom érthető, hiszen immáron három éve, hogy a médiák bekebelezték a kormányt, most pedig gyötör a kíváncsiság, milyen is lehet ennek a fordítottja. Minthogy ez idáig a műsorok tartalmában, hangvételében változásnak nyomát sem leltem, permanens rádióhallgatóvá, televíziónézővé váltam, nem akarván elmulasztani azt az első és történelmi pillanatot, amikor megindul az ellenbekebelezés(...)

Amit Hankiss Elemértől és Gombár Csabától senki nem vitathat el, az a szakértői Rádió és Televízió megteremtése. Az egyetlen szakértője. Minden témakörnek megvan az egyetlen szakértője. Tudom, hogy nem illik, de hadd nevesítsek: a történelmet természetesen Gerő András szakérti, a politológiát Schlett István, az irodalmat Kornis Mihály, esetleg **Eörsi István**. Még egy olyan területen is, mint az orosz-szovjetológia, ahol azt hihetnénk, a bőség zavarával küszködünk, csak két szakértőt sikerült a negyven év alatt kiképezni: Krausz Tamást és Kun Miklóst. Persze nem lennék őszinte, ha hallgatnék az ászokról, akik mindent szakértenek: Konrád Györgyről és Lengyel Lászlóról. Ők eredeti foglalkozásukat tekintve a legnagyobb magyar író és a legnagyobb magyar közgazdász. De mindez ma már a múlté. Most egyszerű polihisztorok, akik hovatovább három-négy éve a közszolgálatnak és nemzetinek nevezett (csúfolt?) Televízióban és Rádióban — s természetesen a liberálisnak mondott sajtóban — ítélnék elevenek és holtak felett.

Igaz, a láthatáron új szakterületek és szakértők tűntek fel. Ezek közül is kiemelkedik két matematikus, Landesmann György és Zoltai Gusztáv, a magyarországi zsidó közösség jeles képviselői. Szűkebben vett szakterületük a kivonás. Legutóbb is kivonták a magyar kultúrából a zsidót. Az eredmény — nincs az a matematikus, aki kitalálná — a bögatya és a füttyülős barack. (Hogy nekem legalább ez utóbbi nem jutott az eszembe! — forog szegény Beke Manó a sírjában.)

Mielőtt bárki arra e nemtelen bosszúra vetemedne, hogy kivonja a zsidó kultúrából a magyart, s eredményként kihozná — mondjuk — a sábeszdeklit és a maceszt, annak azért azt tanácsolom, hogy várjon. Várja meg, amíg a Charta elhatárolja magát őfőrabbiságától, és meghirdeti „A magyar szép!” mozgalmat. A türelmetlenebbek pedig addig is elégedjenek meg az-zal, ha majd Tom Lantos kérésére összeül az amerikai kongresszus. Elítélendő a magyargyűlöletet.

Benkő J. László, Budapest